

ANDREW COHEN

Det er nok de færreste, der behøver en introduktion til, hvem Eckhart Tolle er. Som en af vor tids mest betydningsfulde vestlige, spirituelle lærere har hans bøger *Nuets kraft*, *Lev i nuets kraft*, *Stilhedens budskab* og *En ny jord* inspireret herhjemme og i udlandet.

Intervieweren er Andrew Cohen, en anden af vor tids spirituelle lærere

Andrew Cohen (AC): Eckhart, hvordan er dit liv? Jeg har hørt, at du er lidt af en eneboer, og at du bruger megen tid på at være alene. Er det rigtigt?

Eckhart Tolle (ET): Det var sandt før i tiden, før min bog *Nuets Kraft* udkom. I mange år var jeg eneboer. Men siden udgivelsen har mit liv forandret sig dramatisk. Jeg er nu meget engageret i at un-

dervise og i at rejse. Og mennesker, som kendte mig fra før, siger: "Det er forbløffende. Du plejede at være en eneboer, og nu er du ude i verden." Men indeni føler jeg, at intet er forandret. Jeg føler mig stadigvæk præcis ligesom før. Der er stadigvæk en ubrudt tilstand af fred, og jeg har overgivet mig til den kendsgerning, at der på det ydre niveau er sket en fuldstændig forandring. Så jeg er faktisk

det modsatte af en eneboer nu. Det kan meget vel være en cyklus. Måske slutter det, og så bliver jeg en eneboer igen. Men i øjeblikket har jeg overgivet mig til den kendsgerning, at jeg stort set er i uafbrudt interaktion med andre mennesker. Ind imellem tager jeg mig tid til at være alene. Det er nødvendigt ind imellem undervisningsforpligtigelserne.

I Danmark har Eckhart Tolle's bøger solgt i 70.000 eksemplarer.

møder ECKHART TOLLE

AC: Hvorfor har du brug for at være alene? Og hvad sker der, når du tager dig tid til at være alene?

ET: Når jeg er sammen med mennesker, er jeg en spirituel lærer. Det er min funktion, men det er ikke min identitet. Men når jeg er alene, er det min dybeste glæde ikke at være nogen som helst; At slippe lærerens rolle. Det er en midlertidig rolle. Lad os sige, at jeg mødes med en gruppe mennesker. I det øjeblik, de forlader mig, er jeg ikke længere en spirituel lærer. Der er ikke længere nogen følelse af ydre identitet. Jeg går blot dybere ind i stilheden. Det sted, jeg elsker mest, er stilheden. Stilheden er ikke tabt, mens jeg underviser, fordi ordene opstår ud af stilheden. Men når folk forlader mig, er der kun denne stilhed tilbage. Og det elsker jeg så meget.

AC: Vil du foretrække stilheden?

ET: Ikke foretrække. Der er en balance i mit liv nu, som måske ikke var der førhen. Da den indre forvandling indtraf for mange år siden, kunne man næsten sige, at der var en balance, som gik tabt. Det var så tilfredsstillende og så saligt bare at være, at jeg mistede al interesse i at handle eller i at kommunikere med andre. I nogle år fortabte jeg mig fuldstændigt i væren. Jeg havde næsten opgivet al handlen fuldstændigt – kun lige nok til at holde mig selv i live, og selv dette var mirakuløst. Jeg havde totalt mistet interessen for fremtiden. Og så blev en balance gradvist genetab-

leret. Men ikke fuldstændigt, før jeg begyndte på at skrive bogen. Nu føler jeg, at der er en balance i mit liv mellem at være alene og at interagere med mennesker, mellem væren og handlen, i modsætning til førhen, hvor al handlen var opgivet og der kun var ren væren. Saligt, dybt, smukt – men set udefra troede mange mennesker, at jeg var blevet uligevægtig eller sindssyg. Nogle mennesker troede, at jeg var skør – at give slip på alle de verdslige ting, som jeg havde opnået. De forstod ikke, at jeg hverken ville eje eller ha' noget af det mere.

Så balancen er nu mellem at være alene og at møde mennesker. Og dette er godt. Jeg er meget opmærksom på, at balancen ikke går tabt. Der er nu et træk hen imod at intensivere det at handle. Mennesker vil have mig til tale her og der; Der er konstant efterspørgsel. Jeg ved, at jeg bliver nødt til at være opmærksom, så balancen ikke går tabt, så jeg ikke fortaber mig i handlen. Jeg tror ikke, at det nogensinde vil ske, men det forudsætter en vis grad af årvågenhed.

AC: Hvad ville det betyde at fortabe sig i gøren?

ET: Teoretisk ville det betyde, at jeg konstant rejste, underviste og kommunikerede med mennesker. Hvis dette skete ville flowet eller stilheden måske forsvinde. Jeg ved det ikke; Måske vil det altid være der. Eller måske ville jeg blive fysisk udmattet. Men lige nu føler jeg, at jeg fra tid

til anden har brug for at vende tilbage til den rene stilhed. Og så, når undervisningen foregår, blot at tillade den at opstå ud af stilheden. Så undervisningen og stilheden er meget tæt forbundne. Undervisningen opstår ud af stilheden. Men når jeg er alene, er der kun stilhed, og dette er mit yndlings-sted.

AC: Når du er alene, bruger du så megen tid på at være stille rent fysisk?

ET: Ja, jeg kan nogle gange sidde i et rum i to timer næsten uden at have nogen tanker. Kun fuldstændig stilhed. Nogle gange, når jeg går tur, er der også fuldstændig stilhed; Der er ingen mental etikettering af mine sansoplevelser. Der er blot en følelse af ærefrygt, undren eller åbenhed, og det er smukt.

AC: I din bog *Nuets Kraft* erklærer du, at: "Verdens ultimative formål ikke ligger indenfor verden, men i transcenden- sen af verden." Kan du forklare, hvad du mener med dette?

ET: At transcendere verden betyder ikke at trække sig tilbage fra verden, at ophøre med handlen eller at stoppe med at have noget med andre mennesker at gøre. Transcendens af verden er at handle og være sammen med andre mennesker uden nogen selv-søgen. Det betyder med andre ord at handle uden nogen søgen efter at forstørre sin selvfølelse gennem sine handlinger eller gennem udveksling med mennesker. Ultimativt betyder det, at man ikke længere har brug for fremtiden til sin tilfredsstil-

ANDREW COHEN

lelse, for sin selvfølelse eller for at føle sig hel. Man søger ikke at handle sig til et større og mere fuldstændigt selv-billede i verden. Når denne søgen ikke længere er der, så kan du være i verden, men ikke af verden. Du søger ikke læn-gere efter noget at identificere dig med udenfor dig selv.

AC: Mener du, at man har opgivet et ego-istisk materialistisk forhold til verden?

ET: Ja, det betyder, at man ikke længere søger efter at opnå en selvfølelse, en dybere eller forstærket selvfølelse. For hvad folk leder efter i den normale bevidsthedstilstand er at blive mere fuldstændigt sig selv igennem deres aktivite-ter. Bankrøveren leder efter dette på en måde. Men personen, som stræber efter at blive oplyst, leder også efter dette, fordi han eller hun søger efter at opnå en tilstand af perfektion, en tilstand af fuldstændiggørelse, en tilstand af hel-

hed i sig selv på et eller andet tidspunkt i fremtiden. Der er en søgen efter at opnå noget gennem sine aktiviteter. De søger lykken, men ultimativt søger de sig selv, eller man kunne sige Gud; Det drejer sig basalt om det samme. De søger sig selv, og de søger det dér, hvor det aldrig kan findes: I den normale, uoplyste bevidst-hedstilstand, fordi den uoplyste bevidst-hedstilstand altid er i den søgendes til-stand. Dette betyder, at de er af verden; I verden og af verden.

AC: Du mener, at de søger fremad i ti-den?

ET: Ja, verden og tid er uadskilleligt for-bundet. Når al selv-søgen i tid ophører, da kan du være i verden uden at være af verden.

AC: Hvad mener du nøjagtigt, når du siger at verdens formål ligger i transcen-densen af den?

ET: Verden lover os tilfredsstillelse på et eller andet tidspunkt, og der er en uophørlig stræben efter denne tilfreds-stillelse i tid. Ofte føler mennesker: "Så! Nu er jeg der endelig," og så erkender de: "Nej!" De er der stadigvæk ikke, og så fortsætter deres stræben.

Det er smukt udtrykt i bogen Et kursus i mirakler, hvor det siges, at egoets dags-orden er: "Søg, men find ikke." Mennesker leder efter frelsen i fremtiden, men fremtiden ankommer aldrig.

Så ultimativt opstår lidelsen ved ikke at finde. Og det er begyndelsen på en opvågning, når det dæmmer for én, at: "Måske er dette her ikke vejen. Måske vil jeg aldrig nå derhen, som jeg stræber efter; Måske findes det overhovedet ikke i fremtiden!"

Efter at have været fortabt i verden, plud-selig, på grund af presset fra lidelsen, opstår erkendelsen, at svarene måske ikke findes derude i verdslige resultater eller i fremtiden.

I september 2007 besøger Eckhart Tolle Danmark og holder foredrag i Tivolis koncertsal og et fire dages retreat på Mols. De 400 billetter til retreatet var revet væk i løbet af få dage. Ved redaktionens afslutning var der kun få ledige pladser tilbage til foredraget i Tivoli.

møder ECKHART TOLLE

Dette er et vigtigt punkt at nå for mange mennesker. Denne fornemmelse af dyb krise, når verden, sådan som de har kendt den, og selvfølelsen, som de har kendt den, dybt identificeret med verden som den er, bliver meningsløs. Det skete for mig. Jeg var så tæt på selvmord, og så skete der noget andet; Noget i mig døde, det var døden for den fornem-melse af mig selv, som levede igennem identifikation, identifikation med min historie, tingene omkring mig, verden. Noget opstod i dette øjeblik, en følelse af dyb, intens stilhed og sprudlende liv, væren. Jeg indså hinsides ord, at det er, hvem jeg er. Men denne erkendelse var ikke en mental proces. Jeg erkendte, at denne vibrerende livfyldte dybe stilhed er, hvem jeg er.

År senere kaldte jeg denne stilhed "Ren bevidsthed" hvorimod alt andet er "Be-tinget bevidsthed." Det menneskelige sind er den betingede bevidsthed, som har taget form som tanke. Den betin-gede bevidsthed er hele verden, som er skabt af det betingede sind.

Alt er vores betingede bevidsthed. Også objekterne.

Betinget bevidsthed er blevet født som form, og dette bliver da verden.

Så at være fortabt i det betingede synes at være nødvendigt for mennesker. Det synes at være en del af den vej, de går, at være fortabt i verden, at være fortabt i sindet, hvilket er den betingede bevidst-hed.

Og så, på grund af lidelsen, som kommer af at være fortabt, finder man det ubetin-gede som én selv. Og det er derfor, vi be-høver verden for at transcendere verden.

Så jeg er uendeligt taknemlig for at have været fortabt.

Formålet med verden er at være fortabt i den, ultimativt. Formålet med verden er lidelse, at skabe den lidelse, som ser ud til at være dét, der skal til for at vågne op. Og når opvågningen først er indtruffet, så følger den erkendelse med, at nu er li-delsen unødvendig. Du har nået lidelsens ophør, stedet som er fri for lidelse.

Dette synes at være alles vej. Måske er det ikke alles vej i denne livstid, men det synes at være en universel vej. Selv uden en spirituel undervisning eller en spiri-tuel lærer, tror jeg, at alle eventuelt vil nå til dette sted. Men det kan tage tid.

AC: Lang tid.

ET: Meget længere tid! En spirituel un-dervisning er der for at spare tid. Det basale budskab er, at du ikke har brug for mere tid, du behøver ikke mere li-delse. Jeg fortæller dette til folk, som kommer til mig: "Du er parat til at høre dette, fordi du lytter til det. Der er sta-dig millioner af mennesker derude, som ikke lytter til det. De har brug for mere tid. Men jeg taler ikke til dem. Det er dig, som hører, at du ikke behøver mere tid, og du behøver ikke at lide mere. Du har søgt i tid, og du har søgt yderligere lidelse."

Og pludselig at høre, at: "Du behøver ikke længere dette" kan for nogle være transformationens øjeblik.

Så skønheden ved den spirituelle lære er, at det sparer livstid.

AC: Unødvendig lidelse.

ET: Ja, så det er godt, at folk er fortabt i verden. Jeg nyder at rejse til New York og Los Angeles, hvor det virker som om, at folk er totalt involverede. Jeg så ud af vinduet i New York. Vi befandt os ved siden af Empire State Building, i gang med en gruppe. Og alle stormede rundt, næsten løbende. Alle så ud til at være i en tilstand af intens nervøs anspændelse, angst. Det er lidelse, faktisk, men det er ikke erkendt som lidelse. Og jeg tænkte: "Hvor løber de alle sammen hen?" Og selvfølgelig løber de alle sammen mod fremtiden. De har brug for at nå et eller andet sted hen, som ikke er hér. Det er et punkt i tiden: Ikke nu – men om lidt. De løber hen mod et til sin tid. De lider, men de ved det ikke engang. Men for mig var selv det at betragte det, fryde-fuldt. Jeg følte ikke: "Åh, de burde vide bedre." De er på deres spirituelle vej. I øjeblikket er dette deres spirituelle vej, og det fungerer smukt.

AC: Ofte bliver ordet oplysning for-tolket som afslutningen på splittelsen i selvet og den samtidige opdagelse af et perspektiv eller en synsmåde, som er hel, komplet eller fri af splittelse. Nogle, som har oplevet dette perspektiv påstår, at den ultimative erkendelse er, at der ikke er nogen forskel mellem verden og Gud eller det absolutte, mellem samsara og nirvana, mellem det manifeste og det umanifeste. Men andre påstår, at i virke-ligheden er den ultimative erkendelse, at verden faktisk slet ikke eksisterer; At ver-den kun er en illusion, fuldstændig tømt for mening, betydning eller virkelighed. Så ifølge din egen oplevelse, er verden virkelig? Er verden uvirkelig? Begge?

ANDREW COHEN møder ECKHART TOLLE

ET: Selv når jeg kommunikerer med mennesker eller går i en by og laver almindelige ting er måden, jeg opfatter verden på, ligesom krusninger på overfladen af væren.

Nedenunder sanseperceptionernes verden og sindsaktivitetens verden, er der en umådelighed af væren, en uendelig rummelighed. Der er umådelig stilhed, og der er en smule krusnings-aktivitet på overfladen, som ikke er adskilt, ligesom krusninger ikke er adskilte fra oceanet. Så der er ingen adskillelse, sådan som jeg opfatter det. Der er ingen adskillelse mellem væren og den manifeste verden, mellem det manifeste og det umanifeste.

Men det umanifeste er så meget større, dybere og betydeligere end det, som sker i det manifeste. Hvert fænomen i det manifeste er så kortvarigt og forbigående, at man næsten kan sige, at fra det umanifestes perspektiv, som er tidløs væren eller nærvær, ser det, som sker i den manifeste verden, ud som et spil af skygger. Det ligner tåge: Damp med stadig nye former af opståen og forsvinden, opståen og forsvinden. Så for den, der er dybt rodfæstet i det umanifeste, ville det manifeste meget let blive kaldt uvirkeligt. Jeg kalder det ikke uvirkeligt, fordi jeg ikke ser det som separat fra noget som helst.

AC: Så er det virkeligt?

ET: Alt, hvad der er virkeligt, er det værende i sig selv. Bevidsthed er alt det, som er ren bevidsthed.

AC: Du siger, at definitionen af ”virkelig” ville være det, som er fri af fødsel og død?

ET: Det er korrekt.

AC: Så kun det, som aldrig er født og ikke kan dø, vil være virkeligt. Og siden den manifeste verden ultimativt ikke er separat fra det umanifeste, ifølge hvad du siger, vil man til sidst blive nødt til at sige, at den er virkeligt.

ET: Ja, og selv i enhver form, der er genstand for fødsel og død, findes det uforgængelige. Essensen af hver eneste form er det uforgængelige. Og derfor er formens verden hellig. Det er ikke kun i det umanifestes rige, at det hellige bor. Også formens verden ser jeg som hellig.

AC: Hvis nogen simpelthen spørger dig ”Er verden virkeligt eller uvirkeligt?”, ville du sige, at den var virkeligt, eller ville du være nødt til at modificere dette udsagn?

ET: Jeg ville sikkert modificere udsagnet.

AC: Og sige hvad?

ET: Den er en midlertidig manifestation af det virkelige.

AC: Så hvis verden er en midlertidig manifestation af det virkelige, hvad er så den fuldt oplystes forhold til verden?

ET: For den uoplyste er verden det eneste, som findes. Der er intet andet. Denne tidsbundne form for bevidsthed klynger sig til fortiden som sin identitet og har separat brug for verden for sin lykke og tilfredsstillelse. Derfor viser verden sig som enormt lovende men udgør samtidig en kæmpe trussel. Dette er

den uoplyste bevidstheds dilemma: Den er splittet mellem at søge tilfredsstillelse gennem verden og at være truet af den hele tiden. På den ene side håber de, at de vil finde sig selv i den og på samme tid frygter de, at verden vil dræbe dem. Og det gør den jo! Dette er den uendelige konflikttilstand, som den uoplyste er dømt til; Kontinuerligt at være sønderrevet mellem begær og frygt. Det er en grufuld skæbne.

Den oplyste bevidsthed er derimod rodfæstet i det umanifeste og er ultimativt ét med det.

Den ved, at det er, hvem den er. Man kunne næsten sige, at det er det umanifesterede, som kigger ud. Selv med en simpel ting som visuelt at se en form – en blomst eller et træ – hvis du ser det i en tilstand af stor årvågenhed og dyb stilhed, fri af fortid eller fremtid, da er det i det øjeblik allerede det umanifesterede.

Du er ikke længere en person i det øjeblik. Det umanifesterede betragter sig selv i form, og der er altid en følelse af godhed i denne perception.

● I september 2007 besøgte Eckhart Tolle Danmark og holder foredrag i Tivolis koncertsal og et fire dages retreat på Mols. De 400 billetter til retreatet var revet væk i løbet af få dage. Ved redaktionens afslutning var der kun få ledige pladser tilbage til foredraget i Tivoli.

● Andrew Cohen besøgte Danmark den 10. og 11. oktober hvor han giver to aftenforedrag. Billetter kan bestilles på www.enlightennext.dk

● Artiklen er bragt i samarbejde med magasinet ”What is Enlightenment?” Anden halvdel af interviewet bringes i næste nummer af Liv & Sjæl.